

danske fly deltog i øvelsen nede i Makedonien og Albanien.

Det er godt, at regeringen stadig væk prioriterer en aktiv dansk udenrigspolitisk deltagelse så højt, som den gør. Så derfor ikke flere ord om det.

Folketingsvalget, ja – selvfølgelig også her til lykke til regeringen. Det har jeg sagt tidligere, selv om vi ikke var på samme hold, men til lykke med, at regeringen genvandt magten.

CD var egoistisk glade for valget, dels fordi vi fik fremgang, det er jo altid godt at have nye og dygtige gruppemedlemmer, dels fordi det faktisk lykkedes for et borgerligt parti at føre en valgkamp, der har ført til fremgang, selv om man snakkede om balance i samfundet, selv om man snakkede om social velfærd, og selv om man snakkede om, at man skulle behandle de fremmede ordentligt. Vi tog det for så vidt som en cadeau til det borgerlige Danmark, at der var så mange borgerlige vælgere, der rent faktisk syntes, der skulle føres en rimelig politik på de områder. Så man kan sige, at det var da et sundhedstegn.

Vi glædede os over det midtsøgende i statsminister Nyrup Rasmussens regeringstid, i hvert fald i den tid, hvor vi var medlem af regeringen, og i den tid, hvor vi havde nogle faste aftaler. Vi glædede os over, statsministeren i valgkampen understregede, at det var det brede samarbejde, der skulle bære, og i åbningstalen den 25. marts da var vi også specielt glade, da statsministeren sagde:

»Vi er overbevist om, at netop bredden i samarbejdet sikrer langtidsholdbarheden i vores lovgivning.«

Statsministeren tilføjede endda lidt senere i sin åbningstale, at regeringens arbejds metode er samarbejdets metode dels her i Folketinget og dels med grupper i det danske samfund. Jo, vi troede egentlig også, at det var en erkendelse af, at Socialdemokratiets styrke kom, fordi Socialdemokratiet var midtsøgende. Det har jo altid vist sig, at når Socialdemokratiet gik til venstre for midten, så gik det galt, og det troede vi at statsministeren havde indset, og det var jo dejligt nok.

Valget var jo set fra et midterstandpunkt ganske godt. Fløjene blev mindre og midten stærkere. Vi fik et Folketing, hvor blokkene faktisk ikke havde flertal, i alt fald så længe vi var så heldige, at Færøerne ikke var på plads.

Vi tog det som et udtryk for, at det var ønsket om et samarbejds samfund og ikke et modsæt-

ningssamfund, at man skulle finde så brede løsninger, at en stor del af den danske befolkning ville være tilfreds med det, vi gjorde her i Folketinget. Så er jeg nødt til at sige til statsministeren, at oven på alle disse pragtfulde forhåbninger, oven på alle disse citater fra statsministeren, oven på den drøm, som vi havde, og som vi mente gik igennem under valget, så meget desto mere skuffende er det så i dag at måtte sige, at regeringen åbenbart har svigtet den brede flertalslinje. Det er vores opfattelse, at pinsepakken er et brud med den linje, som statsministeren har ført siden 1993, og som vi selvfølgelig har haft indflydelse på, men som vi troede også kunne fortsætte uden os, men det kunne den åbenbart ikke.

Pinsepakken er et angreb på boligejerne, på bilejerne og på pensionsopparerne, et angreb, som i virkeligheden ligner det, som en statsministerforgænger foretog i 1973, dengang det parti, som jeg kommer fra, blev stiftet. Vi fatter ikke, at statsministeren vil gennemføre en 4-års-plan med venstrefløjen, der skaber usikkerhed, fordi ingen tør planlægge og ingen tør tage en risiko. Sandheden er jo, at forudsætningen for, at vi kan få velfærdsstaten og velfærdssamfundet til at overleve, er, at der er nogle, der tør tage en risiko, at der er nogle, der tør tjene penge hjem til Danmark, og tør man ikke det, er det i virkeligheden negativt for det velfærdssamfund, som både statsministeren og CD står som garant for.

Vi mener, at regeringen faktisk har opnået at få en skattereform, som alle ved ikke vil overleve et flertalsskifte her i Folketinget. Man har fået en skattereform, som ingen tror på. Havde man nu i stedet for lavet en skattereform med et bredt flertal, hvor V, K, CD og Kristeligt Folkeparti f.eks. var indblandet, så ville man vide, at hovedlinjen i den skattereform også ville holde efter et valg, selv om der skulle komme et regeringsskifte. Nu er man ret sikker på, at dele af denne pakke vil falde, så snart der overhovedet kommer et flertal her i Folketinget, som kan sørge for det, og det synes vi er en høj politisk pris at betale.

Jeg må også i dag konstatere, hvad jeg allerede har gjort i en kort bemærkning tidligere, at der var jo ingen vilje i regeringen til at forhandle. CD dukkede da op til et par møder, og vi blev da også behandlet pænt og fik kaffe, og finansministeren er jo altid en venlig mand, i hvert fald over for os, så vi har ikke noget at klage over, men da vi ønskede en ny dagsor-